אין, דַּאֲפִילּוּ לְרַבִּי אֶלְעָזָר הַקַּפָּר דְּאָמַר: נָזִיר חוֹטֵא - הָנֵי מִילֵּי גַּבֵּי נָזִיר טָמֵא, דְּאִיבְּדֵי דְּבָעֵי מִיסְתַּר, דְּאָמַר רַחֲמָנָא "וְהַיָּמִים הָרִאשֹׁנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא נִזְרוֹ" - הָתָם הוּא דִּלְמָא אָתֵי לְמֵיעְבַּר עַל נִזְרוּתֵיהּ, אֲבָל נָזִיר טָהוֹר - לָאו חוֹטֵא קָרֵי בֵּיהּ. "הֲרֵינִי כָּזֶה". נְהִי נַמִּי דְּתָפוּם בִּשְׁעָרוֹ, "הֲרֵינִי כָּזֶה" לָא אֲמַר! - אָמַר שְׁמוּאֵל: כְּגוֹן שֶׁהָיָה נָזִיר עוֹבֵר לְפָנָיו. "הֲרֵינִי מְסַלְסֵל". מִמַּאי דְּהָדֵין סִלְסוּל שַׁעֲרָא? - כְּדַאֲמַרָה לֵיהּ הַהִיא אַמְתָא דְּבֵי רַבִּי לְהַהוּא גַּבְרָא: עַד מָתַי אַתָּה מְסַלְסֵל בִּשְׁעָרְךָ. - אֵימָא תּוֹרָה, דִּכְתִיב "סַלְסֵלָהּ וּתְרוֹמְמֶךָּ"! - אָמַר שְׁמוּאֵל: הָכָא נַמִּי שֶׁתָּפוּם בִּשְׁעָרוֹ. "הֲרֵינִי מְכַלְכֵּל". מִמַּאי דְּהָדֵין כִּילְכּוּל שַׁעֲרוֹ הוּא? - כְּדִתְנַן: סִיד, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: כְּדֵי לָסוּד כִּילְכּוּל. וַאֲמַר רַב: בַּת צִידְעָא. - אֵימָא מֵיזַן עֲנִיֵּי, דִּכְתִיב "וְיַכַלְכֵּל יוֹסֵף אֶת אָבִיו וְאֶת אֶחָיו"! - אָמַר שְׁמוּאֵל: הָכָא נַמִּי שֶׁתָּפוּם בִּשְׁעָרוֹ. "הֲרֵי עָלַי לְשַׁלֵּחַ פֶּרַע הֲרֵי זֶה נָזִיר". מִמַּאי דְּהָדֵין שִׁלּוּחַ רִיבּוּיָא הוּא? - דִּכְתִיב "שַׁלְחֵיךְ פַּרְדֵּס רִמּוֹנִים". - אֵימָא מִידֵּי דְּעַבּוּרֵי, כְּדִכְתִיב "וְשֹׁלֵחַ מַיִם עַל פְּנֵי חוּצוֹת"! - תַּנָּא "פֶּרַע" "פֶּרַע" יָלִיף; כְּתִיב הָכָא "קָדֹשׁ יִהְיֶה גֹּדֶל פֶּרַע", וּכְתִיב הָתָם גַּבֵּי כֹּהֵן הֶדְיוֹט "וּפֶרַע לֹא יְשַׁלֵּחוּ". וְאִיבָּעֵית אֵימָא: הַאי "שׁוֹלֵחַ מַיִם" נַמִּי רִיבּוּי הוּא, כְּדִמְתַרְגֵּם רַב יוֹסֵף: דְּכַד מַשְׁקֵין לֵיהּ מַיָּא לְפֵירָא וְרַבִּי. "הֲרֵי עָלַי צִיפֶּרֶן רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר נָזִיר". מַאי טַעְמָא דְּרַבִּי מֵאִיר? - אָמַר רֵישׁ לָקִישׁ: צִיפֶּרֶן סְמוּכִין לְשֵׂעָר קִיבֵּל עָלָיו, דִּכְתִיב "עַד דִּי שַׂעֲרֵיהּ כְּנִשְׁרִין רָבָה וְטִפְרוֹהִי כְּצִפֳּרִין"; רַבִּי מֵאִיר סָבַר: מַתְפִּיס אִינִישׁ בְּמִידֵּי דְּסָמִיךְ לֵיהּ,

ורבנן

אין דאפילו לרבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא — ולא מיקרי נאה, דכתיב "וכפר עליו מאשר חטא על הנפש" (במדבר ו). הני מילי גבי נזיר טמא — שנטמא, דאיידי דבעי מיסתר ימים הראשונים, ומיהדר ומימני זימנא אחריתי — אריכא ליה מילתא. דילמא אתי למיעבר על נזירותיה — כדאמר בפרק קמא דנדרים (ט,ב): כשהן מטמאין ורבין עליהם ימי טומאה מתחרטין בהן, ונמצאו מביאין חולין לעזרה. אבל נזיר טהור לאו חוטא קרינא ביה — ואמרינן: זיל ותיהוי נזיר וְהַנָּאֶה. נהי נמי — דמוקמת ליה כגון שתפוס בשערו, אמאי הוי נזיר? והא לא אמר "הרינו כזה". דאי "כזה" אמר — הכי משמע להו: הרינו כזה שיער לגדלו. אמר שמואל כגון שהיה נזיר עובר לפניו — דמשמע: הרינו בנזירות כזה. הרינו מסלסל הרינו מכלכל או שאמר הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר — "הרינו מסלסל" משמע דליעביד מידי דליהוי מהפך בשערו בגידול, דהיינו בנזירות. ואימא תורה — דכי אמר "הרינו מסלסל" — שמקבל עליו ללמוד תורה, וקאמר שיהא מהפך בה כדכתיב "סלסלה ותרוממך". כדתנן — המוציא סיד בשבת מרשות היחיד לרשות הרבים, שחייב משום "לא תוציאו". כדי לסוד כילכול ואמר רב בת צידעא — טינפל"א בלע"ז, שמקפל השער שברקתה כמין מגרר, כדי להעמיד על גבן כיפה שבראשה, שלא יפול השער שבאוזן למטה. ואימא למיזן עניי — קביל עילויה. הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר — דמשמע: הרי עלי לגדל פרע. ממאי דהדין שילוח רבויא הוא — כדקאמרת דלגדל פרע משמע. דכתיב שלחיך פרדס רמונים — גידוליך שגדילין יהיו כפרדס רמונים, שצומח ומתגדל. ואימא דשילוח מידי דעבורי — הוא, דמשמע שיגוז שערו כמפנה מים ומעבירן ממקום למקום, כדכתיב "ושולח מים" וגו'. והאי נמי דאמר "הרי עלי לשלח פרע" — משמע דאמר: הרי עלי להעביר פרע! תנא פרע פרע יליף כתיב הכא — בנזיר "גדל פרע", וכתיב גבי כהן הדיוט "ופרע לא ישלחו". מה "פרע" דכתיב גבי כהן הדיוט לישנא דריבוי הוא, כדאמרינן בפרק "כהן גדול" (סנהדרין כב,ב): פרע ליהוי עד שלשים, ומירבא לא לירבי טפי משלשים, דגמרינן ליה מנזיר, דכתיב ביה (במדבר ו) "יהיה", ו"יהיה" בגימטריא הכי הוי, אף "פרע" האמור גבי נזיר גידול שיער הוי, והכי משמע: שיניחנו לגדל עד שיבא לכלל פרע, שהן שלשים. ואפילו בעי למימר דלעולם שילוח מידי דעבר הוא — אכתי לא קשיא ולא מידי, דהכי משמע: הרי עלי לשלח שיער ולהביאו שיגיע לכלל שלשים שיהא פרע. דבין פרע דנזיר ובין פרע דכהן הדיוט אינה פחותה משלשים. ואיבעית אימא האי ושולח מים ריבוי הוא — דבי משקין ליה מיא לארעא קא מרבי להו לפרי. ציפרין הסמוכין לשיער — והיכן הן ציפרין הסמוכין לשיער — כדכתיב בדניאל "עד די שעריה כנשרין רבה וטפרוהי כצפרין", דצפרין ושיער בחד קרא כתיבי. דרבי מאיר סבר מיתפיס איניש במידי דסמיך ליה — ולהכי אמר צפרין, דבעי לקבולי עליה גידול שיער, דסמיך ליה לצפורים. וכגון שהיה נזיר עובר לפניו, או תפוס בשערו, כדאמרינן לעיל.

ורבנן

ממאי דהדין סילסול שערא הוא — דלשון זה נופל אהפוך שיער, דנימא נזירות קביל עליה? ואימא תורה — להפך בתורה!

הכא נמי תפוס בשעריה — דמשמע שפיר, הרינו מהפך במצוה התלויה בשיער.

שילוח רבוי הוא — לשון גידול, כמו "שלחיך פרדס רמונים". ואימא מידי דעבורי הוא — שקיבל עליו לגלח ולהעביר השיער לכשיגדל.

תנא פרע פרע יליף — לאו אתנא דמתניתין קאי, אלא אתנא דסנהדרין (כב,ב) דקאמר: כהן הדיוט צריך לגלח אחת לשלשים יום, ויליף "פרע לא ישלחו" מנזיר דכתיב "גדל פרע", מה להלן שלשים יום כמנין "יהיה" — אף בכהן הדיוט שלשים יום. וקאמר "לא ישלחו". והכא הכי פירושא: תנא פרע פרע יליף בעלמא, אלמא דשילוח הוי לשון גידול. ואם תאמר: ולייתי מקרא דכתיב בכהן הדיוט "ופרע לא ישלחו", ואכתי גזירה שוה למה ליה? ונראה לי: דמקרא דכהן הדיוט לא משמע, ד"לא ישלחו" הוי גידול אפילו דתרי יומי, וכיון דלא אמר בפירוש "הריני נזיר תרי יומי", אלא שילוח פרע — אין כאן קבלת נזירות. אבל כי גמרינן כהן הדיוט מנזיר, דשילוח הוי מלשון שלשים בגזירה שוה, וקאמר "הרי [עלי] לשלח" — כאילו אמר: הרי עלי לשלח פרע שלשים יום, ומשתמע שפיר דנזירות קביל עליה, להכי מייתי גזירה שוה. ודווקא כי אמר "הרי עלי לשלח פרע", אבל אמר "הרי עלי פרע" בלא שילוח — לא משמע מידי, דפרע הויא לשון גילוי, כמו "ופרע ראש האשה" (במדבר ה).

משקין ליה מיא לפרי ורבי — פירוש: גדל הפרי. וקשה: דאשכחן הרבה שילוח שאינו לשון גידול אלא לשון העברה, כמו "שלח תשלח" (דברים כב) "וישלח יעקב מלאכים" (בראשית לב)! ויש לומר: דאי תותביה מהנך קראי — הוה משני ליה כדלעיל: תנא פרע פרע יליף, ולא בא לפרש אלא למקרא דאותבינן מיניה "ושולח מים". ודוחק, דמשמע דהניח הגזירה שוה מכל וכל, ועתה אינו צריך לה כלל. לכן נראה לי דמתחילה לא היה חושש רק שימצא לו פסוק אחד דמשמע לשון רביה, וקמייתי ליה מקרא ד"שלחיך", ודחי ליה תלמודא: דלמא ההוא גופיה לשון העברה, כמו "ושולח מים", וליכא אפילו חד קרא דלשתמע לשון רבויא. ואהא משני: איבעית אימא האי "שולח מים" לשון רבוי הוא, ואיכא למילף מיניה, או מקרא ד"שלחיך פרדס". ואף על גב דקראי טובא לשון העברה — שפיר ילפינן מחד קרא דהוי לשון רבויא, דמסתברא דעתו אנזירות הוא.

צפורים הסמוכין לשיער קיבל עליה — האמורין בפסוק אצל שער. כלומר, אף על פי דאמר צפורים סתמא, דהא מתניתין סתמא קאמר, אפילו הכי סבירא ליה לריש לקיש דדעתיה דאיניש אצפורים הסמוכים לשיער. והכי משתמע ליה: האומר "הרי עלי צפורים" — הרי זה נזיר, דכיון דצפורים סמוכין לשיער קאמר — מסתמא הכי קאמר: הרי עלי מצוה דשייכא ביה צפורין התלויה במצות שיער, דהיינו נזיר, שאם נטמא צריך צפורין. והכי פירושו: מצוה התלויה בצפורין. אבן אין לפרש משום סמיכה גרידא, כדמפרש תלמודא — דאם כן "הרי עלי נשרין" הוה ליה למימר דהוי נזיר, דטפי סמיכי לשער. **עד** די שעריה כנשרין רבה וטפרוהי כצפרין — פסוק הוא בדניאל, גבי נבוכדנצר.

[מכאן שייך לעמוד ב] **צפורי** נזיר טמא קיבל עליה — פירוש: מצות נזירות, דשייכא בהו צפורי נזיר טמא, אם יטמא. **מכדי** חיישינן קאמר ולא צפורי נזיר ודאי קאמר אלא חששא ודלמא צפורי נדבה דקביל עליה להביא עולת העוף לנדבה ולא לנזירות — דכל כמה דאיכא לפרושי דיבוריה דלאו נזירות קיבל עליה אלא נדר אחר — שפיר טפי, דלא ניחא ליה לאיניש לקבולי עליה צפורי דנזירות, דחמיר עליה, וטריחא ליה.

הרי